

BAŞKENT
ÜNİVERSİTESİ

BÜGAM
BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
Göç Araştırmaları Merkezi

I J H M

INTERNATIONAL JOURNAL OF
HUMAN MOBILITY

İNSAN HAREKETLİLİĞİ
ULUSLARARASI DERGİSİ

CİLT 4 SAYI 1 (2024): NİSAN

VOLUME 4 ISSUE 1 (2024): APRIL

E-ISSN | 2792-0461

BAŞKENT
ÜNİVERSİTESİ

1993

BÜGAM
BAŞKENT ÜNİVERSİTESİ
Göç Araştırmaları Merkezi

I J H M

INTERNATIONAL JOURNAL OF HUMAN MOBILITY
İNSAN HAREKETLİLİĞİ ULUSLARARASI DERGİSİ

CİLT | VOLUME: 4 SAYI | ISSUE: 1 NİSAN 2024 E-ISSN | 2792-0461

İMTİYAZ SAHİBİ | OWNER

Başkent Üniversitesi Eğitim Koordinatörü

Prof. Dr. Mehmet Abdülkadir Varoğlu (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

YAYIN KURULU

BAŞ EDITÖR | EDITOR IN CHIEF

Prof. Dr. Aytül Kasapoğlu (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

EDİTÖRLER | EDITORS

Doç. Dr. Günnur Ertong Attar (Mersin Üniversitesi, Türkiye)

Doç. Dr. Olgu Karan (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

Dr. Ela Gökalp Aras (Swedish Research Institute in İstanbul, Türkiye)

KİTAP İNCELEME EDITÖRÜ (İNGİLİZCE)

Dr. Nigel Carter (University of Greenwich, İngiltere)

EDİTÖR ASİSTANI | ASSISTANT EDITOR

Uzman Semanur Bilgiç Çiftçi (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

DİL EDITÖRLERİ | LANGUAGE EDITORS

Doç. Dr. Leyla Burcu DüNDAR (Türkçe) (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

Doç. Dr. Deniz ÖRÜCÜ (İngilizce) (University of Nottingham, UK)

TASARIM | DESIGN

Dr. Banu Erşanlı Taş (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

DİZGİ | TYPOGRAPHIC/LAYOUT

Öğr. Gör. Özge Yıldırım Gürses (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

İLETİŞİM

Bağlıca Kampüsü Fatih Sultan Mahallesi Eskişehir Yolu 18.km TR 06790 Etimesgut Ankara

+90 312 246 66 66 | webmaster@baskent.edu.tr

DANIŞMA KURULU | ADVISORY BOARD

- Prof. Dr. Aleksandra Ålund (Linköping University, İsveç)
- Prof. Dr. Şebnem Akçapar (Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. İsmail Aydıngün (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Nuray Bayraktar (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Veysel Bozkurt (İstanbul Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Michael Burawoy (Berkeley University of California, ABD)
- Prof. Dr. Menderes Çınar (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Münire Arzu İçağasioğlu Çoban (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Saniye Dedeoğlu (Abdullah Gül Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Murat Erdoğan (Ankara Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Adnan Gümüş (Çukurova Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Elli Heikkilä (Migration Institute of Finland, Finlandiya)
- Prof. Dr. Ahmet İçduygu (Koç Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Sibel Kalaycıoğlu (Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Ayhan Kaya (Bilgi Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Mehmet Ali Kirman (Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Birsen Şahin Kütük (Hacettepe Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Ayşegül Özbakır (Yıldız Teknik Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Saime Özçürümez (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Wendy Pojmann (Siena College, ABD)
- Prof. Dr. Jan Rath (University of Amsterdam, Hollanda)
- Prof. Dr. Cenk Saraçoğlu (Ankara Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. İbrahim Sirkeci (University of Salford, İngiltere)
- Prof. Dr. Helga Rittersberger-Tılıç (ODTÜ, Türkiye)
- Prof. Dr. Ali Cevat Taşırın (Ankara Medipol Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Deniz Sert (Özyeğin Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Ulaş Sunata (Bahçeşehir Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Tülay Uğuzman (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
- Prof. Dr. Abdülkadir Varoğlu (Başkent Üniversitesi, Türkiye)

Prof. Dr. Özcan Yağcı (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Gözde İnal Cavlan (Dünya Barış Üniversitesi)
Doç. Dr. Bezen Balamir Coşkun (TED Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Emel Coşkun (Düzce Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Esra Dik (Mersin Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Leyla Burcu Dünder (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Erhan Kurtarır (Yıldız Teknik Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Eugenia Markova (Brighton University, İngiltere)
Doç. Dr. Adam Mrozowicki (University of Wroclaw, Polonya)
Doç. Dr. Deniz Örucü (University of Nottingham, UK)
Doç. Dr. Anna Paraskevopoulou (Anglia Ruskin University, İngiltere)
Doç. Dr. Ali Zafer Sağıroğlu (Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Mary Boatemaa Setrana (Director of the Centre for Migration Studies, University of Ghana)
Doç. Dr. A. Didem Danış Şenyüz (Galatasaray Üniversitesi, Türkiye)
Doç. Dr. Burcu Şimşek (Hacettepe Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Gül İnce Beqo (University of Bari, İtalya)
Dr. Nigel Carter (Centre for Research on Employment and Work, University of Greenwich)
Dr. Turan Cavlan (Akdeniz Karpaz Üniversitesi)
Dr. Bilge Çakır (Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Görkem Dağdelen (Temple University, ABD)
Dr. Erdem Damar (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Zeynep Şahin Mencütek (Bonn International Centre Conversion, Almanya)
Dr. Osman Özarslan (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Neva Öztürk (Ankara Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Susan Rottmann (Özyeğin Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Fethiye Tilbe (Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye)
Dr. Besim Can Zırh (ODTÜ, Türkiye)
Aydoğan Asar (Uluslararası Göç Entegrasyonu Sınır Yönetimi Araştırmaları Merkezi)
Arzu Fırlarer (Başkent Üniversitesi, Türkiye)
Ertan Karabıyık (Kalkınma Atölyesi, Türkiye)

EDİTÖRDEN

Nisan 2024 sayımız çıkarken Türkiye'nin yaşadığı en önemli olay 31 Mart tarihli yerel seçimler oldu. Siyaset her zamanki gibi her düzeyde önemli bir faktör olarak hayatımızı etkiledi. Türkiye'deki yerel seçimlerle ilgili sadece ulusal değil uluslararası ilişkileri de ilgilendiren yorumlar yapıldı. Söz gelimi ABD ve AB arasındaki gergin ilişkilerin ya da savaşın kazananının AB olduğu söylendi. Bunun temel nedeni olarak da AB'nin göçmenler için tampon görevi gören Türkiye'yi ve dolayısıyla da muhalefeti desteklemesi gösterildi. Kaybeden ise, Türkiye'yi önce stratejik ortak olarak gören ama daha sonra güvenlik öncelikli politikaları nedeniyle Orta-Doğu'nun Jandarmasına indirgeyen ve dolayısıyla iktidarı destekleyen ABD oldu.

ABD ve İsrail ittifakına hayır diyemeyen AKP iktidarı, özellikle kendinin de içinden çıktığı Milli Görüş'ten filizlenen partiler tarafından radikal şekilde eleştirilirken muhafazakar seçmenin de tepkisini çekti. Nitekim sandığa gitmeyen 14 milyon seçmenin özellikle Gazze'de İsrail'in şiddet uygulamalarını ret eden ve aslında iktidar partisine geçmişte oy verenler olduğu yorumları halen sürmekte.

Geçen yıl Kasım 2023 çıkan Dergimizin sunuş yazısında detaylı olarak tartıştığım gibi, Filistin ve Gazze'de İsrail tarafından kendi topraklarında göçmen statüsüne düşürülerek öldürülen toplam Filistinli sayısı 33.000'i aşarken, bunlar arasında yer alan 16.000'e yakın savunmasız çocuk ve genç de acımasızca katledildi. İktidarın artık gizli saklısı kalmayan İsrail yanlısı politikaları, ekonomik aslında ticari temelli ilişkileri, güncel tartışmalarda yerini alarak çok eleştirildiği halde bizzat en üst yönetim tarafından ne yazık ki duymazlıktan gelinmeye devam ediyor. Herkes İsrail'e ihraç edilen demir ve çeliğin oyuncak değil, Filistinlileri öldüren silahların yapımında kullanıldığını biliyor ve bunu yapan tüccarları engellemeyen hükümeti protesto ediyor. Ticaret Bakanlığının 9 Nisan 2024 tarihli 53 ürüne ticaret yasağı kararı ise, çok gecikmiş ve bir anlamda da bugüne kadar İsrail'e verilen desteğin kabulü olarak da eleştirilerden payını almaya devam ediyor. Türkiye'nin ihracatında basta ABD ve AB ülkeleri ilk sırayı alırken Filistinlileri göçe zorlayan İsrail'in sadece 13.sırada yer aldığını bilmek de yarar var.

Bu bağlamda yerel seçimlerin göçmenler üzerinde etkilerini değerlendirmek istediğimizde öncelikle Türkiye'nin sosyo-ekonomik görünümüne de dikkatlice bakmamız gerekiyor. İlk bakışta dikkati çeken şey yabancı ve göçmen düşmanlığını da besleyen kentlerde derin yoksulluğun artmasıdır. Bu aslında çocukların aç yatağa gitmesi, beslenemedikleri için boylarının ksalması da demektir. Kırdada da kuşkusuz geçim derdi büyük ve çiftçi üretim yapamaz halde olsa da kentler öncelik taşımaktadır. Biliyoruz ki, Türkiye'de yaklaşık 20 milyona yakın hane var ve hane büyüklüğü ortalaması 3.8. Öte yandan çoğu kentlerde yaşayan 19 milyon vatandaş merkezi ve yerel yönetimlerden farklı şekillerde sosyal yardım alarak hayatta kalmaya çalışıyor. AB'de ortalama %9 olan asgari ücretli oranı Türkiye'de %57'e ulaşmış

durumda. Yine çoğunluğu kentlerde yaşayan 16 milyon emeklinin 10.000 TL ortalama maaş ile yoksulluğa mahkum edildiği gizlenemiyor. Hatta emeklilerden 10 milyondan fazlasının geçinebilmek için ikinci iş yaptığı değerlendirilmekte. Ne yazık ki, enflasyon rakamlarıyla oynanarak çalışan ve emeklilerin ücretleri kasıtlı olarak düşürülmüş bulunuyor. Öyle ki, bazı yüksek gelirliler haricinde halkımız, resmen ekonomik devlet politikaları çerçevesinde fakirleştirilmiş olup satın alma güçleri adeta sıfır ya da yok düzeyine indirilmiş durumda. Çok sayıda hane ev kiralalarını ödeyemez halde ve daha uygun barınma koşulları ararken kent içi veya kentler arası göç yaşıyor.

Öte yandan Afet Bölgesi ilan edilen 18 ilde yaşayan yaklaşık 18 milyon nüfusu doğrudan etkileyen 6 Şubat 2023 tarihli Kahramanmaraş merkezli deprem de aslında tüm Türkiye'yi derinden sarsmış bulunuyor. Resmi makamlarca, ilk hafta 2.2 milyon; 1 Mart 2023 de ise 3.3 milyon kişinin çeşitli mesafeler içinde göç ettiği açıklanıyor. Ayrıca afet bölgesi, Türkiye'deki en fazla geçici koruma altındaki göçmeni barındırdığından onların afetten etkilenme oranları da yerli nüfusun iki katını aşmış bulunuyor (%47). Gerek kentler arası gerek kent içlerinde aktif veya pasif yerli veya yabancı göçmenler- ki artık onların tümü zorunlu göçmen kabul edilmek durumundalar- 14 aydır hala istikrarsız bir yaşam mücadelesi içinde olup gelecek planları yapamaz durumdadır. Ancak 31 Mart itibarıyla Afet Bölgesindeki illerde gözlenen siyasi tercih değişikliklerine bağlı olarak daha sosyal adalet temelli yerel yönetim anlayışı uygulamalarına geçildiğinde yerli ve göçmen ilişkilerinin de olumlu etkilenmesi olasılığı çok yüksek olmasa da vardır.

Ekonomik koşullar, tencerenin boş olması kuşkusuz muhalefetin oyların artmasında önemli rol oynamış olsa da sosyolojik kavramlarla yorumlamaya çalışacağımız daha birçok meselemiz bulunmaktadır. Bunların başında Bourdieu'nun sembolik şiddet kavramı gelmektedir. En başta iktidarın "Oy Yoksa Hizmet de Yok" sloganı birçok vatandaşımızı çok rahatsız etmiştir. Ayrıca Althusser'den esinlenerek ifade etmek gerekirse, parti devletinin ideolojik aygıtları başta medya, eğitim ve aile olmak üzere kullanması, İstanbul Sözleşmesinden bir gecede ani kararla çıkması, hukukun askıya alınması, mahkeme kararlarının uygulanmaması, çok sayıda seçilmiş yerel yöneticinin yerine kayyum atanması da aslında sembolik şiddettir. Çok partili parlamenter sistem yerine getirilen Partili Cumhurbaşkanlığı Sistemi de bizatihi sembolik şiddetin çok yerde sıklıkla uygulanmasına zemin hazırlamaktadır demek yanlış olmasa gerektir. Tüm bu koşullarla altında özellikle kentlerde yaşayan, yoksulluktan ezilen, cemaat-tarikat-ticaret ittifakları ve onların eğitime baskısını eleştiren gerek laik gerek muhafazakar kesimden aydınlar, emekçiler, emekliler, gençler, kadınlar veya cinsel yönelimi farklı olanlar gibi daha bir çok vatandaş "demokrasi" ve "refah" için birleşmişlerdir. Onlar, Gramsci'nin deyişiyle iktidarın gözü kapalı her koşulda sözcülüğünü yapan sözde sanatçı, gazeteci ve entelektüellerden oluşan "organik aydınlar" topluluğunun tam karşısında "tarihsel blok" olarak sahnede yerlerini almışlardır. Nitekim onların son yerel seçimlerde parti ve liderlerini aşan "kent ittifakı" denilen bir düşünce ve eylem birliğine ulaştıkları ya da "tarihsel blok" oluşturdukları söylenebilir.

Aslında burada kendiliğinden Alman sosyolog Jurgen Habermas'ın "yaşam alanı" (life world) ve "oydasma" (consensus) kavramlarından yararlanmak olanağımız bulunmaktadır. Geniş halk kesimleri, laik veya muhafazakar, Alevi veya Sünni, Türk veya Kürt, çalışan veya emekli, genç veya yaşlı, kadın veya erkek olmaktan kaynaklanan yapay ikili karşıtlıklarını askıya alarak, hep birlikte özellikle İstanbul'da açıkça gözlenen bu kent ittifakında yer almayı başarmışlardır. Bu durum tek tek alındığında fazla etki yaratmayan farklı sosyo-kültürel ve demografik özellikteki kimliklerin birbiriyle kent ittifakı denilen bir tarihsel blok halinde "kesişimsel" ve "ilişkisel" bir tarzda ortak hareketi, iktidara kaybettirirken muhalefete de kazandırmış görünmektedir. Nitekim birbirinden çok farklı kesimler bir yandan geçim sıkıntısını bir yandan da yaşam dünyalarına müdahale edilmesini adeta protesto etmişler, iktidarı uyarmışlardır. Bu konuda iktidarın muhalefeti İkinci Gezi olayları ve terörist suçlamaları ise artık ciddiye alınmamaktadır.

Melvin Seeman'ın yabancılaşma bileşenleri olarak saydığı özellikler açısından değerlendirdiğimizde ise, 31 Mart bir dönüm noktasıdır ve artık bu tarihten itibaren güçsüz kılınan (powerlessness), yaşamı anlamsız bulan (meaninglessness) veya anomik (normlessness) biçimde kendine zulmedenlere tepki veremeyen toplumun ve dolayısıyla vatandaşlarımızın, gerçekte kendisinden çok farklı olmayan, baskı ve şiddetten kaçan, yaşam savaşı veren göçmenlere daha sempatik bakması ve ötekileştirmekten vazgeçmesi olanak ve olasılığı daha yüksek görünmektedir. Çünkü daha iyi anlatıldığında görüleceği gibi, göçmen emeğinin değerli olduğu ve başta tarım ve hayvancılık olmak üzere birçok sektörde önemli katkılar sağladığı bir gerçektir.

Öte yandan halk yerine sosyal faktörleri ön plana çıkardığı anlaşılan muhalefet bileşenlerinin de sosyal demokrat ilkeler çerçevesinde sadece üretimde değil, bölüşümde de sosyal adaleti sağlamak amacıyla projeler yapacağı açıktır. Çünkü, emeğin örgütlü mücadelesinde yerli ve göçmen ayrımı yapılmaması bilinç ve iradesi ortaya çıkabilirse bu kuşkusuz herkesin kazancı olacaktır. Özellikle sosyal güvenceye sahip yerli ve göçmen emeği için sendikal örgütlenmeler iş- barışını da sağlayacak potansiyele sahiptir.

Sonuç olarak, uluslararası ilişkileri dahi etkileme gücüne sahip olduğu tartışılan 31 Mart 2024 Yerel Seçimlerinin Türkiye'de yaşayan 10 milyonu aşan uluslararası göçmen kadar, ekonomik, sosyal ve kültürel nedenlerle sürekli hareket halinde kentler arası veya kent içlerinde veya ülkeler arasında yer değiştiren yerli nüfus üzerindeki olası etkilerinin araştırıldığı makalelere de Dergimiz her zaman olduğu gibi kapılarını açmıştır. Aktivist, göçmen dostu Amerikalılardan W.E.B. Du Bois ve M.Burawoy gibi sosyal adalet sağlamak için halk sosyolojisi yapmak bugün hepimizi daha fazla ilgilendirmektedir. Özellikle de politika yönelimli, sorun odaklı çalışmaları yapmak ve yayınlamak için zaman uygun görünmektedir. Bu çerçevede ilişkiel sosyolojik, özcü olmayan farklılıkları zenginlik olarak gören; belirsizlikler kadar göçmenlik gibi eşiksellikleri (liminal durumları) ve 31 Mart gibi dönüm noktalarını (turning points) çalışmak her zaman olduğu gibi bugün de öncelik taşımaktadır.

Her zaman büyük desteğini gördüğümüz Başkent Üniversitesi Kurucu Rektörümüz, çok değerli bilim insanı Sayın Prof. Dr. Mehmet Haberal'a minnet ve şükranlarınızı sunarken, ufkumuzu açan çok yönlü katkılarının sürmesini dilerim

Dergimizin sahibi, Eğitim Koordinatörümüz Sayın Prof. Dr. Mehmet Abdulkadir Varoğlu'na bize sağladıkları özgür çalışma ortamı başta olmak üzere tüm değerli katkıları için teşekkür ederim.

Son olarak yazıları ile Dergimizi destekleyen yazarlarımıza, hakemlerimize, editörlerimize ve teknik ekibimize özverili katkılarından dolayı teşekkür ederim.

Aytül Kasapoğlu
Nisan 2024

FROM THE EDITOR

While the April 2024 issue of our Journal was coming out, one of the most important events that Turkey experienced was undoubtedly the local elections on March 31. Politics has again affected our lives as an important factor at every level. So much so that many comments were made about the local elections in Turkey, concerning not only national but also international relations. For example, it was said that the winner of the tense relations or war between the USA and the EU was clearly the EU. One of the main reasons for this was cited as the EU's support for Turkey, which acts as a buffer for immigrants. The loser was the USA, which, although first seeing Turkey as a strategic partner, later reduced it to the guardian of the Middle East due to its security-first policies.

The AKP government, which is close to the US and Israel alliance, was criticized radically by the right-wing parties, especially those fed by the National Vision, from which it emerged, and also attracted the reaction of conservative voters. As a matter of fact, discussions still continue that the 14 million voters who did not go to the polls were those who rejected Israel's violent practices, especially in Gaza, and who, according to some evaluations, had voted for the AKP in the past.

As I discussed in detail in our Journal published in November 2023 last year, the total number of Palestinians killed in Gaza by Israel, who were reduced to immigrant status on their own land, exceeded 33,000. Among them, nearly 16,000 defenseless children and young people were brutally murdered. The Government's pro-Israel policies, which are now known to everyone, and its economic and, in fact, commercial-based relations, have taken their place in current discussions and are heavily criticized. However, unfortunately, these continue to be ignored by the government. Everyone knows that the iron and steel exported to Israel are not used to make toys, but to make weapons that kill Palestinians. Many people and organizations are protesting against the government that does not prevent those who engage in this trade. The decision of the Ministry of Commerce to ban trade on 53 products dated April 9, 2024 is a long overdue measure. Moreover, in a sense, it cannot escape criticism as an admission of the support given to Israel so far.

In this context, while it becomes important to evaluate the effects of local elections on forced migrants, we must first look carefully at Turkey's socio-economic conditions. What is striking at first glance is the increase in deep poverty in cities, which is a factor that feeds hostility towards foreigners and immigrants. This actually means that children go to bed hungry, and their height becomes shorter because they cannot eat healthily. Even though livelihood problems are undoubtedly great in rural areas of our country and farmers are unable to produce, cities have priority. We know that there are approximately 20 million households in Turkey and the average household size is close to four. On the

other hand, 19 million citizens of the Republic of Turkey, most of whom live in cities, are trying to survive by receiving different forms of economic support from central and local governments. Unfortunately, the minimum wage rate, which is 9% on average in the EU, has reached 57% in Turkey. It is known that 16 million retired citizens, most of whom live in cities, are condemned to poverty with an average salary of 10,000 TL. In fact, there are reports that more than 10 million retirees work second jobs to make ends meet. On the other hand, the wages of employees and retirees have been deliberately reduced by manipulating inflation figures. So much so that, except for some high-income earners, our people have been officially impoverished within the framework of economic state policies. The purchasing power of the majority has been reduced to almost zero or non-existent. Many households are no longer able to pay their rent, which cannot be hidden. Many families migrate within or between cities while looking for more suitable and cheaper housing conditions.

On the other hand, the Kahramanmaraş-centered earthquake of February 6, 2023, which directly affected 18 million population by expanding the Disaster Area from 11 to 18 cities, has actually deeply shaken the whole of Turkey. Official authorities report that 2.2 million people migrated over various distances in the first week and 3.3 million on March 1, 2023. In addition, since the disaster area hosts the highest number of migrants under temporary protection in Turkey, their disaster-affected rate is more than twice the local population, at 47%. All active or passive local or foreign migrants, both intercity and inner city, are considered forced immigrants. Most of this population has been struggling for an unstable life for 14 months and is unable to make future plans. However, as of March 31, changes in political preferences observed in the provinces in the Disaster Region have emerged. Depending on this situation, if a more social justice-based local government approach can be implemented, there is a possibility that relations between the local population and immigrants will be positively affected.

Although economic conditions, hunger and poverty undoubtedly played an important role in increasing the opposition's votes, we have many other issues that can be interpreted with sociological concepts. One of these may be Bourdieu's concept of symbolic violence. First of all, the government's slogan "No Votes, No Service" attracted the reaction of many of our citizens. In addition, to define it inspired by Althusser, AKP, that is, the party state, uses ideological devices, especially the media, education and family. In addition, there is a sudden decision to withdraw from the Istanbul Convention overnight, the suspension of the law, non-implementation of court decisions, and the appointment of trustees in place of many elected local administrators. All of this is actually a kind of symbolic violence, as Bourdieu defines it. It would not be wrong to say that the Party Presidential System, which has been replaced by a multi-party parliamentary system in Turkey since 2018, also paves the way for the frequent application of symbolic violence in many places.

In fact, those who come together are especially those living in cities, oppressed by poverty, criticizing the pressure on education by community-sect-trade alliances, intellectuals from both secular and conservative segments, laborers, retirees, young people, women or those with different sexual orientations. They are united for “democracy” and “prosperity”.

They took their place on the stage as a “historical bloc”, in Gramsci’s words, directly opposite the “organic intellectuals” community consisting of so-called artists, journalists and intellectuals who were the spokesmen of the government. Thus, in the last local elections, a unity of thought and action called the “city alliance”, that is, a “historical bloc”, emerged that went beyond the parties and their leaders.

In fact, here we have the opportunity to benefit from Jurgen Habermas’ concepts of “life world” and “consensus”. Large groups of people, regardless of the binary oppositions arising from being secular or conservative, Alevi or Sunni, Turkish or Kurdish, working or retired, young or old, male or female, have managed to take part in this city alliance, which is especially clearly observed in Istanbul. This situation is a joint movement of different socio-cultural and demographic identities, which do not create much impact when taken individually, in an intersectional and relational manner, as a historical block called urban or city alliance, and clearly caused the government to lose, but also gained to the opposition. As a matter of fact, very different groups of people warned the government by expressing their financial difficulties on the one hand and opposing the intervention in the life world on the other. The government’s labeling of citizens as terrorists by reminding the opposition of the Second Gezi Events is no longer taken seriously.

On the other hand, when we evaluate it in terms of the features that alienation theorist Melvin Seeman lists as components of alienation, March 31 is a turning point. It is time for the society, which continues to vote for those who have been rendered powerless, meaningless, or who see themselves anomically normlessness, to stop and think. Indeed, it seems more likely that Turkish people will be more sympathetic to immigrants who are not very different from themselves, who are escaping from oppression and violence, and who are fighting for their lives, and will stop marginalizing them. Because, as can be seen when explained better, it is a fact that immigrant labor is valuable in Turkey and makes significant contributions to many sectors, especially agriculture and animal husbandry.

On the other hand, it can be expected that the opposition components, which are now understood to emphasize social factors, will work to ensure social justice not only in production but also in distribution, within the framework of social democratic principles. Because, if the awareness of not discriminating between locals and immigrants can emerge in the organized struggle of labor, this is undoubtedly important as a gain for everyone. Unionization of local and immigrant workers, especially those with social security, has the potential to ensure labor peace

As a result, the Local Elections of March 31, 2024, which are argued to have the power to affect even international relations, are extremely important. It is worth investigating the possible effects on the domestic population, which is constantly on the move between cities or within cities or between countries, as well as the more than 10 million international immigrants living in Turkey, for economic, social and cultural reasons.

In this context, our journal, as always, has opened its doors to articles that examine and research immigration issues from multiple perspectives. On the other hand, we can also mention activist, immigrant-friendly Americans W.E.B. Du Bois and M.Burawoy here. They do “public sociology” to ensure social justice, which concerns all of us more today. The time seems particularly suitable for producing and publishing policy and problem-oriented studies. In this context, relational sociology sees non-essentialist differences as richness; studying liminal situations such as immigration and turning points such as March 31st, as well as uncertainties, and of course making publications, are priorities today, as always.

First of all, I would like to express my gratitude to Prof. Dr. Mehmet Haberal, the Founding Rector of Başkent University, and hope that his versatile contributions that broaden our horizons will continue.

I would like to thank Prof.Dr. Abdulkadir Varoğlu, the owner of our Journal and Education Coordinator of Baskent University , for all his valuable contributions, especially the freedom he provided us.

Finally, I would like to thank our referees, editors and technical team, especially our authors who support our journal with their articles.

Aytül Kasapoğlu
Nisan 2024

Araştırma Makalesi / Research Article

Almanya'daki Türk Dernekleri ve Diaspora Oluşturma Potansiyalleri: Duisburg-Essen Örneği

Turkish Associations in Germany and Diaspora Formation Potentials: The Case of Duisburg-Essen

M. Yavuz Alptekin 14-43*Araştırma Makalesi / Research Article*

On Its Eighth Anniversary: The EU-Turkey Deal - From Externalization to Digitalization

Sekizinci Yılında Avrupa Birliği-Türkiye Mutabakatı: Dışsallaştırmadan Dijitalleşmeye

Ayşem Biriz Karaçay 44-65*Araştırma Makalesi / Research Article*

Exploring Immigration Experiences in the USA: Evaluating Traditional Assimilation Theories with a Latinx Focus

Amerika'daki Göç Deneyimlerini İnceleme: Geleneksel Asimilasyon Teorik Çerçevesinin Latinx Odaklı Değerlendirmesi

İmge Doğan 66-83*Araştırma Makalesi / Research Article*

Transnational Social Fields: A Bourdieusian Perspective against Territorial Trap

Teritoryal Tuzağa Karşı Bourdieu Sosyolojisi Çerçevesinde Ulusötesi Toplumsal Alanlar

Ayçe İdil Ataoğlu 84-97*Araştırma Makalesi / Research Article*

Gündelik Hayatta Mülteci Kadınların Yaşadıkları Sorunlar Üzerine Bir İnceleme: Misafir Filmi Örneği

A Study on the Problems of Refugee Women in Everyday Life: The Case of "Misafir" Film

Yağmur Erikel Yılmaz 98-111*Derleme Makale / Compilation Article*

Göçün Çocuklar Üzerindeki Etkisi: Bir Derleme Makalesi

Effects of Migration on Children: A Review Article

Elif Demir, Beyhan Özge Yersel 112-121*Alan Notları / Field Notes*

Current Field Observations on Afghanistan-Origin Migration to Turkey

Türkiye'ye Yönelik Afganistan Kaynaklı Göçe İlişkin Sahadan Güncel Gözlemler

Hakan Ünay 122-129